

Perrocker: «Els punks dels 80 ara serien engarjolats per dir el que pensaven»

Parlem amb el músic i perruquer barceloní sobre el seu novè treball en solitari, «Ross'n'roll»

Perrocker | Arxiu Perrocker

És difícil trobar una persona que visqui amb tanta passió el rock'n'roll i la perruqueria com ho fa Jordi Benet. Com una mena Clark Kent amb tises, durant el dia treballa a La Perrockia, la seva perruqueria del carrer Francolí (Barcelona). A la nit, i des de fa ja 25 anys, es deixa endur pel rock'n'roll a través del seu àlter ego musical: **Perrocker**.

Els seus inicis en el món de la música van ser de ben jove, concretament el 1979. De la mà del seu amic pianista Jordi Fontich, va tocar en una banda d'institut que anys després, ja sense Benet, es transformaria en el grup mod **Brighton 64**. Al llarg de la dècada dels vuitanta, va seguir vinculat com a cantant i guitarrista en diverses bandes i ja entrada la dècada dels noranta, Benet va decidir fer el salt i emprendre la seva carrera en solitari com a **Perrocker**. El 1997, va publicar el seu treball debut *Estrella de ros* (B-Core) i, ara, 25 anys després, publica el novè disc: *Ross'n'Roll* (La Produktiva Records, 2022). Parlem amb ell sobre aquest nou àlbum.

Més de 40 anys als escenaris. Com ha canviat la teva forma de viure la música en tots aquests anys?

La veritat és que ha anat canviant força, perquè he passat per diverses formacions. Ara, però, ja fa més de 20 anys que vaig en solitari: ja no tinc el component de la banda ni del grup, sinó que m'ho monto tot jo, amb el meu *show* personal. I, per tant, ho visc d'una forma totalment diferent. Continuo fent música perquè és una cosa que m'apassiona.

Què ha representat per tu aquest àlter ego al llarg dels anys?

Jo vaig començar a ser rocker als 14 anys i, als 20, vaig arrencar a fer de perruquer. D'aquesta unió neix **Perrocker**. He viscut tants anys amb aquest àlter ego que forma part, absolutament, de la meua vida. Jo sempre dic a qui no em coneix que per entendre el **Perrocker** s'ha de venir a La Perrockia -la meua perruqueria- i anar-lo a veure en directe.

Entrem de ple a 'Ross'n'Roll'. Què significa aquest ?Ross' del títol? A qui, o a què, fa referència?

Ve del meu primer disc, que es titula *Estrella de ros*, i té una història molt curiosa. La meua mare és de Cartagena i es va casar amb un català catalanista. Va tenir quatre fills i jo soc el més petit de tots. I com que la meua mare encara no ha perdut el seu accent del sud, quan li preguntaven que feia el seu fill petit, ella deia: "mi hijo toca en una banda de ross!". Aquest és el sentit de la referència.

La portada del disc Ross'n'Roll

La portada del disc és molt singular. Com va sorgir?

Bé, realment he donat llibertat absoluta a Ezú, el dissenyador gràfic de la portada. El vaig conèixer fa una mica més de 10 anys i m'ha fet les portades d'altres àlbums, com ara *K-mon tú* (autoeditat, 2010) o *Tukamón III* (autoeditat, 2011). Aquesta portada l'hem fet a partir d'una sessió de fotos. Quan em va ensenyar el resultat, em vaig fer un fart de riure. A més, els dos ullals afegits a la dentadura estan inspirats en el logotip de **Perrocker** que em van fer als noranta, en què hi havia uns ullals de vampir. Em va agradar molt la caràtula. Trobo que impacta molt.

Les cançons tenen una base molt marcada en el blues i el rock'n'roll. Perquè has volgut tornar a les arrels d'aquests estils?

El cos em demanava tornar als meus orígens, als orígens de tot allò que vaig aprendre quan començava a tocar la guitarra. Una de les primeres cançons que vaig aprendre a tocar va ser el "Johnny B. Goode" de **Chuck Berry**. I en el disc, he versionat una cançó de **Little Richard**, "Lucille" ("Lucía"). Tot això és el rock'n'roll clàssic dels cinquanta, que ha estat una de les grans escoles en la meva formació artística. He volgut fer un tribut a tot el que, per mi, ha representat el rock'n'roll.

També deixes espai per a la crítica social, com a "Mundo mejor" o "La patria". Vols mantenir viu aquest cantó transgressor?

Sí, totalment. "Mundo mejor" està molt relacionada amb aquests moments pandèmics que estem patint. Quan la vaig fer, la vaig compondre tancat al terrat de casa. "La patria", en canvi, posa de manifest aquesta forma de dir-ho tot sense que ningú et pugui dir res. És un discurs que es feia molt en la cançó protesta dels 70 i que sembla que hem de recuperar perquè si no ens posaran a tots a la presó. Hi ha molt poca llibertat d'expressió, avui dia. En tenim molta menys que als anys vuitanta. Crec que quasi tots els cantants *punkies* de l'època ara serien engarjolats per dir el que pensaven.